

[Skatteministeren]

Det, der bl.a. er blevet henvist til, er, at hvis nogen nu sælger en gammel anpart, så vil den, der køber denne gamle anpart, blive omfattet af de nye regler, og så vil det blive sværere for den, der sælger anparten, at komme af med den.

Det argument er også ulogisk, for en anpart, man kan sælge, vil formodentlig være en anpart, der giver overskud. Det er nok trods alt svært at komme af med anparter, der giver underskud. Så hvis man vil sælge en gammel anpart, må det vel være en af de overskudsgivende; enten giver den overskud nu, eller også vil den komme til det. Også her gælder, at den jo så fremover vil blive skattemæssigt lempeligere behandlet – altså bliver den mere værd. Så der er slet ingen baggrund for den kritik.

Endelig er det blevet fremført, at det også rammer projekter, som er udbudt og verserer i øjeblikket. Jeg har svært ved at se, hvordan man skulle lave en afgrænsning i forhold til projekter, som er sat i gang. Hvor meget skal være sat i gang? Skal de være annonceret eller hvad?

Jeg må altså fastslå, at der ikke er tale om et indgreb med tilbagevirkende kraft. Der er tale om et lovforslag, som alene rammer rent skattebaserede projekter, men giver overskudsgivende projekter mulighed for en bedre fremtid.

Jens Thoft (SF):

Når skatteministeren skal klare sig i angrebene fra højre, angriber han venstre – altså SF. Det er han også velkommen til.

SF's overvejelser forelå jo allerede i efteråret. Det var faktisk allerede dengang, vi på dette punkt var udfarende. Og en kendsgerning er det jo, at vi allerede dengang gjorde os nogle overvejelser om, hvordan vi på den ene side kunne lave et indgreb uden på den anden side at spolere en miljørigtig, fornuftig, fremtidsvenlig og eksportorienteret industri med masser af arbejdspladser – vindmølleindustrien og den øvrige industri, som beskæftiger sig med vedvarende energi.

Vores forslag løste faktisk – det må ministeren medgive os – det problem, som vi nu skaber. Jeg har forstået – og det er jeg meget tilfreds med – at både energiministeren og hr. Stavad er villige til at se på, hvorledes vi løser problemerne, og for min skyld meget gerne uden anpartsfiduser; ingen tvivl om det. Men når jeg har kollisionen mellem på den ene side skatte-

lovgivningen og på den anden side det, jeg betragter som en særdeles fornuftig og miljøvenlig industri, så er det altså for mig miljøet, der her får forrang.

Men jeg har altså forstået, at disse problemer vil blive løst i udvalget, og det er jeg svært tilfreds med.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiets hjerter blødgøres ikke af skatteministerens Oxfordbekendelser om, hvordan hans intime samkvem med socialisterne har ført ham ud ad fortabelsens bakke – nedad. Det, at han i december måned 1987 lavede en tåbelig forfølgelse af de mindre erhvervsdrivende sammen med socialisterne, kan ikke begrunde, at han i november 1988 skulle lave en endnu mere tåbelig aftale om at forfølge en meget stor del af de danske sparere, der sparer på den mest samfundsnyttige måde, nemlig ved at sætte deres penge risikovilligt ind i dansk erhvervsliv, og da slet ikke, at han så i maj 1989 skulle fortsætte med en endnu mere alvorlig kønssygdom fra denne forbindelse med socialisterne.

Ej heller imponerede det, når skatteministeren skulle optræde som den store dommer eller fordømmer over de projekter, som dansk erhvervsliv arbejder med, og tale om at udskille de økonomisk sunde på den ene side fra de usure projekter på den anden side; som om man på forhånd vidste, om noget vil give overskud eller underskud!

Jeg kan betro skatteministeren, at vi lever i et overbeskattet samfund, hvor det offentlige lægger beslag på ca. 62–65 pct. af, hvad der produceres for her i landet. Så kan man ikke skille sunde projekter fra usunde og sige, at det befinder sig i det lufttomme rum, fuldstændig fri af skattevirkningerne. Når alle konkurrenterne har skattesikkerhedsnettet under sig, kan det ikke nytte noget, at man forfølger disse småsparere med, at de skal virkelig straffes hårdt og brutalt.

Ja, siger skatteministeren så, de kan jo bruge deres fradrag i år 2314, eller hvornår det var han nåede frem til at de kunne trække pengene fra. Men når de hverken kan bruge virksomhedsskatteordningen eller underskudsoverførselsordningen, så er situationen den, at de bliver enormt hårdt diskrimineret, og de bliver afskrækket fra at bruge deres midler til dansk erhvervslivs tarv.